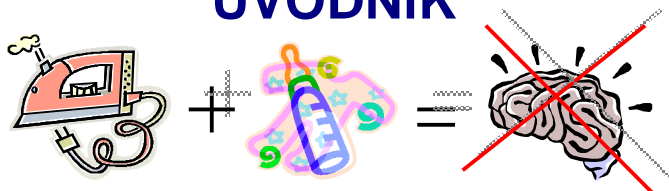

ÚVODNÍK

Není to dlouho, co jsem někde četla, nebo slyšela, už nevím, že ženská po porodu ztratí půlku mozku. Nevím, co tím mysleli, ale platilo to jistě jen u jednoho dítěte, a protože mám děti dvě ... A proč to píšu? Jako spoluvůdce Mantany, jsem dostala od Pavla pro mě dost nelehký úkol a to – napsat „Úvodník“. Sice jsem se dobrovolně přihlásila, ale s tím, že, budu jenom estetický poradce a nebo, že budu kontrolovat kluky, aby jejich vlastní články nezabraly 100% Mantany. Jako novopečená matka nemám zrovna moc lezeckých zážitků, a proto bych chtěla oslovit všechny ženského pohlaví, aby se na chvíli vytrhly z domácího a pracovního stereotypu, vzaly si papír a tužku, ponořily se do hlubin své paměti a nechaly vybublat na povrch pěkné, úsměvné, dech tající zážitky, zežmoulily článek a poslaly do mantaňácké redakce. Případně stačí pěkná fotka s krátkou průpovídkou. Můj článek o lezení by zatím totiž vypadal asi takhle: Kojím pod skálou, jistím pod skálou, sedím pod skálou, nebo lezu, ale sedím v lehké cestě. Takže Pavel a Bláža budou nakonec muset dohlídnout na mě, abych nezaložila třeba Stránky pro kojence.

Květuška Květáková

JE LIBO TROCHA
KLASIKY?

Blahouš Smrtihlav Kluc

Pomalou s Letošem stoupáme k nástupu cesty Severní komín - Stará cesta 4+ v Severním prostoru Bořeně. Doprovází nás Pavel a Ludva, kteří mají v úmyslu vylézt jinou cestu ve stejném sektoru. Letoš již po několikáté vtipkuje, že si vytáhnu dotyčnou cestu. Nevěnuju mu pozornost, vím, že to nemyslí vážně. Včera jsme byli na kole na Jedláku a vylezli dost cest na to, aby věděl, že dnes už jen „povlaju“ na pohodlnější konci lana. Přes bojový přístup křovím a lesem, ve strmém svahu, kde hrozí každou chvíli uklouznutí a pěkný smrkanec až do údolí, nastoupávám k nástupu. Už teď mě severní strana Bořeně hladí chladným

dechem a dává mi najevo, že Sluncem je opatrována pouze sporadicky. Má to něco do sebe. Stoupáme výš a výš do velkého výklenku, v rohu výklenku se nachází znatelný různě rozšiřující komín, který stoupá asi 10 metrů, zde je z části zatarasen velkým kamenem, na kterém je možné vydechnout. Odtud se stoupá stěnou, posléze následují dva lehce převislé úseky. První čtyřicetimetrovou délku uzavírá zatravněná police, kde se nachází starý strom, který ale dostatečně poslouží k jistění druholezce. Další úsek začíná krátkým lezením pomocí spáry a posléze je třeba se celkem dlouho brodit trávou, než se dojde k cca 6m dlouhému komínu, pak zase tráva a nakonec nějaké to skalní lezení na vrchol. Na druhou délku se pohodlně vytočí něco přes 50 metrů lana. Obdivně si prohlížím komín asi z 20 metrů a Letoš se usmívá s tím, že až to polezu na prvním, tak si tu klasiku od německých lezců z roku 1933 konečně užiju. A teď jsem pochopil, že to ten nenapravitelný milovník všeho "ohlodaného zubem času" myslí doopravdy. Vykulím oči a zatímco si pomalu připravuju věci, snažím se srovnat si rozvířené myšlenky v hlavě. To ten blázen snad nemyslí vážně?! Pak sám sebe ubezpečuju, že Letoš má už odhad, co jsem schopen vylézt. Když vidí, že otálím, tak se mě zeptá, jestli se na to necítím, tak můžu jít na druhém. Ale já už vím, že tuhle perlu chci minimálně zkusit. Komín mě hypnotizuje. Musím do toho jít, jinak jako bych nežil :-). Letoš fotí můj kyselý ksicht. První metry si zvykám na terén, zajišťuju do spárky, lezu dál, záda dřou o pravou

stěnu a nohy opírám o levou. Uklidňuju dech a říkám si, že to jde, občas udělám rozpor, pak zas přistoupím na původní styl. Dostávám se pro mě do zásadního místa. Jsem příliš hluboko v hloubení a říkám si, že nevím jak dál. Musím se dostat na okraj komínu, abych dosáhl úzkého komínu, kde je zaklíněný velký balvan. Čtu skálu, sakra, proč se potím?! Aha, tady je hrbolek, tady zase vhloubení. Jsem zády pravé stěně a potřeboval bych to přesně naopak. Sakra. Neboj Blážo, to zvládneš. Jistič si musí říkat, že tak propracovaný "styl neohrabaného dřeva" ještě neviděl. Funím a oddechuju, dodávám si odvalu a nakonec se úspěšně otáčím a posléze soukám do úzkého komína. Pro tentokrát se mi helma v průrvě nezasekla a já se konečně postavím na balvan, ale snažím se ho příliš nezatežovat. Člověk nikdy neví. V pravé stěně hledím na starou zrezivělou skobu, nechci jí věřit, ale přesto se s ní dojišťuju. Unikl jsem pro mě ze zapeklitého komínu, jsem celkem klidný a teď už jen čerpám neuvěřitelnou atmosféru tohoto místa. Stoupám opatrně výš a jen s občasnými zaváháními v převislých částech. Cestou potkávám ještě starou skobu a o nic mladší kruh. Dostávám se na travnatou polici, kde se nachází statný strom, který má však nějaké větve zcela uschlé. Dělam štand a vyzývám Letoš. Sedám si na helmu, přece jenom se nenacházíme na vyhřátém jihu, že? V rohu vidím viset nádhernou zelenou krabičku určenou vrcholové knize. Nejsem schopen určit věk plechové, místy narezlé krabice a už se těším, až se do ní podívám. Než se ke mně předseda dostane, tak mám dostatek času, abych mohl obdivovat umění meziválečných lezců. Machři! Celé Krušné hory jsou polité sluncem, jediný stín vrhá Bořeň. Letoš je u mě, nahlížíme do vrcholové knihy, provádíme zápis. Je popsáno dva a půl listu, z toho polovina zápisu je od Letoš a jeho spolulezců :-). První zápis byl proveden v roce 1986, s hrdostí přidávám i svůj zápis. Přeházíme matroš a Letoš vede druhou délku, občas něco prolítne, opírám se o skálu a přemýšlím o všem možném. Zvolna povoluju lano. Říkám si, že by to prvolezec mohl uspišit, přeci jenom zde není horko, ale jsem si vědom toho, že Letoš ví přesně, co dělá. Konečně slyším "jistím, můžeš lézt". Musíme na sebe křičet z plných sil, abychom se vůbec slyšeli. Vylezu skalní stěnu se spárkou, dále jdu po trávě, ale svah je čím dál strmější. Podrážku lezaček mám mokrou, necítím se zrovna jistě. Je zde koryto, po obou bocích skála, podklad je složen z trávy a občas ze skály. Říkám si, že jsem nejvýše hrabající se krtek na světě. Najednou mi nohy ujždí a já stačím jen zakřičet. Čekám, kdy se lano napne, v letu se nekontrolovaně otočím a bolestivě narazím pravou částí pánve na boční skálu, lano je konečně napnuté. Následuje slovní ujasnění situace, trochu ořesen se hrabu výše. Pavel s Ludvou se na mě dívají z vedlejšího vrcholu a úžasně se baví, jak se v těch travnatých

sračkách hrabu. Skalnatý komín je pro mě spasení, které si užívám. Zase travnatý povrch a konečně se dostávám k Letošovi, kterému ve vzrušených myšlenkách děkuju, že vytvořil tutový štand. Doplním materiál a poslední čtyři skalnaté metry dolézám na vrchol. Na vršku si tiskneme s kamarády ruce jako naši předchůdci před více jak 70 lety.

SARDINIE 2007

Jiří Šťastný

Jelikož se nám vloni na Sardinii hrozně líbilo, rozhodli jsme se zopakovat tento zájezd ve stejném termínu i letos. Na konci února obesílám loňskou sestavu a zjišťuji zájem. Ten by sice byl, ale pracovní a studijní problémy většině lidí brání v odjezdu. Nakonec zůstáváme z loňské sestavy jen já s Maruškou. Do auta tedy přibíráme Štěpána a Hanku, ve druhém autě jede nám neznámá sestava lidí z Prahy a Českých Budějovic a třetí auto bude obsazené motorkáři z Chomutova. V březnu kupuji lodní lístky a už nic nebrání tomu, abychom v pátek odpoledne (27.4.2007) vyrazili směrem Livorno. Cesta probíhá podle plánu, se Štěpánem se střídáme v řízení a v sobotu ráno dorážíme do Pisy, kde si za svítání stiháme ještě vyfotit šikmou věž. Pak už přejíždíme do Livorna, odkud nám odjíždí trajekt.

Na letošní rok jsem naplánoval návštěvu oblastí s převážně vícedélkovými cestami. Nejprve ale jedeme do Oblasti Cala Gonone, kde se chceme rozlézt. Zůstáváme tu proto několik dní a postupně navštěvujeme sektory Budinetto, Flinstones, Marghedie, Biddiriscotai a Poltrona. Počasí nám nepřeje tak jako vloni, ale naštěstí prší vždycky až večer, takže přes den se dá v pohodě lézt.

Na prvního máje odpoledne se s Cala Gonone loučíme a přejíždíme do vedlejšího údolí Gorroppu. Je to opravdu moc krásné místo. V oblasti Surtana nás překvapuje nečekaně hodně lidí, ačkoliv se sem jde hodinu pěšky přes sedlo. Vybíráme si cestu „Trans Surtana Express“, která má být zajímavým lezením po nejhezčím pilíři oblasti. A opravdu to tak je, 125 m pěkně odjištěného lezení, co víc si přát.

Přímo od aut koukáme na stěnu Monte Odeu, kde jsou také dlouhé cesty. Nakonec volíme dvě, vedoucí nejvýraznější plotnou: „La Mia Africa“ a „Madame Bovary“. Já s Maruškou nastupujeme do Afriky, Štěpán s Hankou do Bovary. Cestu hodnotím jako to nejtěžší, co jsem zatím ve vícedélkových cestách vylezl.

Další lahůdkou je výstup na úžasnou, 130 m vysokou jehlu Aguglia, tyčící se nad zátokou Cala Goloritze s až kýčovitě tyrkysově modrou vodou. Letos volíme cestu Spigolo Turchese. Cesta nastupuje z boku věže převislou ramenní spárou,

Severní pilíř slaňujeme na dvakrát spolu s klukama. Chvilkami si připomenu kulení očí, když sedíme ve slaňáku čtyři, ale všichni ve zdraví dosahujeme pevné země. Jsem šťastný, vylezl jsem krásnou linii, která nepostrádá historii a horský ráz, který podtrhl naplněnou touhu po dobrodružství.

Díky LeTošu, díky!

náramně připomínající lezení v Ádru. Následuje klíčová délka staré cesty, se kterou se na pilíři naše cesta spojuje. Pak už je před námi nejhezčí délka celé cesty – úžasně vypadající hrana. Vypadá sice neprůchodně, ale nakonec ji bez větších problémů přelézám. Na vrchol dolézáme lehčím terénem normálkou, protože se nám do cesty nacpali nějakí Frantíci. Po slanění využíváme nádherného počasí, koupeme se v moři a z pláže pozorujeme ostatní kamarády, bojující dosud na věži.

Poslední oblastí, kterou navštěvujeme je Scogliera di Porto Flavia (Masua), kde dáváme cestu „Non Spezzarmi il Cuore“. A tentokrát je to Štěpán, kdo nahoře prohlašuje, že nic těžšího zatím nelezl. Na rozloučenou si dávám s Marušku a Hankou cestu „Hard o soft“ s tím, že vynecháváme první těžkou délku a nalézáme z boku rovnou do druhé. Opět si užíváme nádhernou expozici nad mořskou hladinou v délkách s obtížností: 6a, 6a⁺, 6a⁺ a 6a. Po

Foto by Jiří: Maruška v cestě „Hard or Soft 6a+“ v oblasti Scogliera di Porto Fla

slanění trávíme zbytek dne na pláži. Večer děláme rozlučkový oheň, popijíme víno a klábosíme.

Na závěr zájezdu opět navštívujeme oblast krásných žulových tvarů - Cala Spinosa. Jsme mile překvapeni, jak je tu teplé moře.

Cestou na trajekt ještě stavíme u Sardinského medvěda (Rocia di Orso) a čas do odjezdu trávíme kousek od Olbie na pláži. Nedělní oběd už stíháme opět doma. Přijždíme krásně opálení a spokojení. Tak třeba zase za rok, vždyť nějaké lezecké cíle nám tu přeci jen ještě zbyly.

Ahoj Jířa

Jak HOROKLUB zajistil outdoorový program pro firmu Donaldson.

19.10.2007

Bohouš Dvořák

Pro firmu jsme takovou akci ještě neorganizovali. Zatím to bylo vždy pouze pro mládež. Ale i díky práci s mládeží a náborovým akcím s tím již máme své zkušenosti. Zajistili jsme termín, tělocvičnu, dohodli program. No a pak jsem byl jen zvědav, kolik ochotných duší z řad instruktorů a zkušených dospěláků horolezců z oddílu Horoklubu přijde pomoci a věnuje svůj čas a úsilí na konto Horoklubu. Překvapili. Přišlo jich dost, až jsem měl chvíli pocit, že nás bude více než aktérů z firmy, kterých mělo být 18. Díky jim se oddílová akce vydařila a v závěru byla spokojenost na obou stranách.

Ti mladí lidé od firmy si ještě nikdy na skálu ani lano „nešáhli“. I to byla výzva k nejvyšší opatrnosti a dodržení maximální bezpečnosti. Přišli si totiž nejen zalézt, ale chtěli i „trochu adrenalinu do žil“. Nabídka od nás hlavně v závěru převyšovala poptávku. Během tříhodinové akce jim došly nejen fyzické, ale i psychické síly. Dospělý není mladý kluk beze strachu. A tak když všem již fyzicky ruce odmítaly lézt, bylo spousta času a žádné fronty na ty adrenalinové nabídky. Připravili jsme pro ně skok do lana z 9m (pod střechem tělocvičny) tzv. do pendlu (kyvadla), pro nás nácvik na kyvadlový travers a zjištění psychické odolnosti jedince. Dále a lépe byl vertikální skok přímo z bubnu stěny do „prázdna“. Pro nás jako nácvik chytání pádů a jištění spolulezce. Dost jsme některé museli ukecávat, z výšky vše vypadá jinak. Ale akce byly zkušeně jištěné a sychrované. Výmluvy moc neobstály, neboť nahoru jsme je vytáhli lanem přes kladku. Broněk s Honzou si zase zcela samostatně připravili a namontovali přelání napříč tělocvičnou (tzv. Tyrolský travers), do kterého ti odvážní nastupovali přes 8m žebřík, takže „to odsejpal“. Po osvobození z kladky vystoupali jištění přes blokanty pod střechem tělocvičny, aby pomocí lanové brzdy (zde osmy) slanili k podlaze. Poprvé v životě.

A aby bylo „legrace dost“, „přecvakli“ jim osmu do lana od PNEU z nákladáku, kterou „na ně“ shodili shora od střechy s tím, aby si zachytili treninkově imitovaný pád lezce alias PNEU. To byla rána. Ale dohled zkušených instruktorů zajistil, aby se nikomu nic, jen psychice, ta trpěla. V závěru bylo opravdu vidět, kdo se s tím dokáže i přes „malou dušičku“ vyrovnat a poručit si. A ti byli nejspokojenější.

Tak zase příště ahoj B.

Z chorých mozků:

- Kdyby mi to lezlo tak jak jsem se těšil! (*Venca na Svatoškách*)
- To je jako když se díváš na televizi. Koukej se na displej a když budou dávat nějaký dobrý program tak to zmáčkni. (*Venca v Tisý vysvětluje Týně manipulaci s foťákem*)
- Ty jo, to je stěna. Za tu by se ani zedník nemusel stydět. (*Venca zase v Tisý*)
- Mezi dvě šipky se vždycky vejde další šipka! (*quackerské přísloví*)
- *Na Mont Blanku:* *Párek:* Nad námi je hezkej seráček.
Pavel: To je seráček jako baráček.

PŘECHOD MONT BLANCU 4807 m

WEISSMIES 4023 m

9. – 15. 7. 2007

Pavel Párek Suchopárek

Ludva na Mauditu

ÚČASTNÍCI: Pavel Bohuněk, Pavel Suchopárek, Ludva Kostka

Nápad jet někam nahoru byl vcelku dobrý a jet nad čtyři tisíce ještě lepší. Pro Pavla s Ludvou to měla být první čtyřka, tak proč ne zrovna ta nejvyšší. A to, že nepůjdem v procesí Normálkou bylo to první, na čem jsme se shodli. O takový zážitek nikdo z nás nestál.

Vyrážíme v pondělí ráno Pavlovo vozítkem a za zvuku uším lahodících a uklidňujících písní skupiny Kabát se ocitáme ve večerních hodinách v doporučeném Trientu – malebné to víšce asi 20 km od Chamonix. Nalézá se zde skvostný kemp, kde se platí jen občas a když člověk umí zahrát dostatečně slaboduchého tak vůbec. Ke všemu je k dispozici teplá voda a elproud.

Ráno se probouzíme do chladného letního dne. Od dvou tisíc napadl sníh a nahoře nadále sněží. V campu táboří i český horský vůdce Viktor Kořízek. Od něj a z esemesek od Jiří víme, že nahoře napadlo k metru sněhu. Viktor nám tedy radí přejet do Wallisu, kde tolik nesněžilo a už od středy tam má být relativně solidně a rovnou se aklimatizovat na nějaké tamější čtyřtisícovce.

Nebráníme se radám odborníků na slovo vzatých a neprodleně vyrážíme. A protože v Saas Grundu znám z dřívějšího osvědčený „hotel Dřevník“ a v okolí se nalézá několik přívětivých kopců jedeme tam.

Po přespaní v Dřevníku vyrážíme první lanovkou o něco výše a ještě téhož dne stojíme na vrcholu **Weissmiesu (4023m)**. Nádherné výhledy kazí snad jen neproniknutelná mlha. Sotva se vidíme navzájem a dlouho si nejsme jisti, zda stojíme skutečně na vrcholu. Pro Pavla i Ludvu se stává tedy první čtyřtisícovkou Weissmies. Sestupujeme asi do tří tisíc a dvě noci táboříme na ledovci v rámci a-klimatizace a v rámci čekání na to, až sníh na Blancu sedne a opadá. Poté sjíždíme zpět do Grundu a přejíždíme obléhat Mont Blanc.

Neobléháme ho dlouho. Počasí i předpověď se jeví velice příznivě a ještě v pátek odpoledne se vyvážíme lanovkou na Midi. Pekelně turishnus, ale docela zážitek. Dokážu pochopit, že Japoncům pukaj objektivy. Lidí pomalu ubývá a nakonec jsme osiřeli. Jeden z posledních zdejších zaměstnanců, nám doporučil příjemné místo na spaní v útrobách mohutného komplexu v sousedství toalet. Studujeme v terénu z nadhledu část zítřejšího výstupu a od sedmi hodin se do půlnoci marně snažíme něco naspát, leč marně. Neustále odporně hučící ventilátory nenechají spánkuchtivého horolezce oka zamhouřit.

Kolem jedné již slézáme nepřilíš mrazivou nocí po ostrém hřebínku do sedla Col du Midi a před námi již blikají na svazích Taculu 4 bludičky. Pomalu pod hvězdnatou oblohou stoupáme na Mont Blanc du Tacul. Jedinou drobnou překážkou je nepatrná odtrhová trhlina. Pěšinka je již vysláplá, tak cesta pěkně odsejpá. Samotný vrchol Taculu je poněkud mimo trasu, ale poněvadž se cítíme skvěle, odbíháme nalehko zdolat vrchol. Na samotnou skalnatou vrcholovou pyramidu už se nám však opravdu třítit síly nechce.

Na Taculu však stopa končí dále postupujeme panenským terénem. Skupina před námi se se... moc vlevo a je jasné, že tam cesta nepovede. Jdeme tedy podle vlastních náčrtků, ovšem na úpatí Mauditu brodíc se po pás ve sněhu jeví se nám další postup poněkud riskantní. Zanedlouho nás však dochází místní vůdce s klienty a bez sebemenšího zaváhání se zakusuje do prudkého svahu Mont Maudit. Nádherné lezení. Zejména vrcholový ledový výšvih do Col du Mt. Maudit na předních hrotech s vycházejícím sluníčkem za zády je nezapomenutelný. Požíráme hrozinky a pomalu postupujeme k jakési zdánlivě nepatrné „Psí kopě“ na úpatí samotného majestátního Mont Blancu. Nepatrná Psí kopa s oficiálním názvem Mur de la Cote nám zabrala

takřka dvě hodiny a odčerpala spousty sil. Tolik, že před útokem na samotný vrchol Monte Bianca musíme rozpustit něco sněhu na čaj a pozřít hrst hnusných v jícnu se zadržávajících sucharů.

vrchol Mont Blancu

Trvá maximální modrojas a fičí ledový vítr. Stoupaní je čím dál, tím stejné a ubíjející. Bez přestávek se jít rozhodně nedá, ačkoli si myslím že aklimatizování jsme dostatečně. Po jedenácté hodině se znenadání zjevuje vrchol **Mont Blancu (4807 m)** Není již kam stoupat a naše mačky jsou konečně zabodnuty do nejvyššího bodu Starého kontinentu. Je to až s podivem, ale vrchol zeje prázdnotou a kol dokola krom zbloudivšího motýla ani živé duše. Nádhera, ale velké rozjímání se nekoná, neb během chvíle chlad proniká až do morku kostí a euforii nečekáme, neb v knihách se praví, že na vrcholu se zásadně nedostavuje.

Nezbývá, než počít sestupovat. Cestou k vrcholu se Normálkou proti nám souká několik otupělých zoufalců. Až k Valotce se sestupuje po tvrdém zmrzlém sněhu. Dále se propadáváme přes Grand plató a Petit plató po Bossonském ledovci až na Ref. Grands Mulets (3051 m). Každý druhý krok po kolena a každý pátý po pás do mokré břechky. A ta prokletá Muletka je na skále! Totální dehydratace zachvátila naše organismy a tak se s ní vyrovnáváme každý po svém. Pavel se vybičoval a s vidinou pivního moku vystoupal k chatě, odkud byl vykázan bez vysněného nápoje. Jeho zloba nezná mezí a nebýt chata plechová, tak ji snad vypálil. Já s Ludvou se držíme při zemi a vaříme čaj.

V duchu počítáme, zda je možné stihnout poslední lanovku, která jede kolem šesté z Plan de

l' Aiguille, což je přestupní stanice na Midi ve výšce 2310 m.

Vyrážíme s jasným cílem lanovku stihnout, ovšem to ještě nevíme, co nás čeká. Spodní část Bossonského ledovce lze nazvat ledovcovým bludištěm.

Proplétáme se mezi mohutnými seraky, přeskakujeme ledovcové řeky a noříme se do nitra ledovce, abychom za chvíli opět vystoupili na povrch. Není mi jasné, jak tudy mohl někdo vytyčit cestu. Nebýt nevýrazných stop před námi, které zarputile hledáme, asi bychom nestihli nejen zítřejší lanovku, ale asi už žádnou lanovku. Přejít Bosonu je (alespoň pro mne) snad silnější zážitek, než samotný vrchol Blancu.

Po překonání této ledovcové změti neztrácíme drahocenný čas a sprintujeme na Plan de l' Aiguille přes kaňony, Glacier des Pelerins (ledovec posypaný kamením tak, že člověk ani neví, že se nachází na ledovci) a závěrečnou roklínku.

Poslední dnešní kabinka odjela necelou minutu před našim příchodem. Potěšující okolnost, zvláště když se ani v širokém okolí nevyskytuje tekutina, kterou by bylo možno pozřít. Netrápí-li nás dehydratace, tak žízeň určitě. No nic, chvíli odpočíváme a pokračujeme v nekonečném a psychicky vysilujícím, téměř pětihodinovém sestupu do Chamonix, kde se ocitáme něco kolem jedenácté hodiny. Nakonec jsme rádi, že jsme nepoužili lanovku, jež by poněkud degradovala hodnotu celého podniku. Škoda jen, že jsme nahoru na Midi nevystoupili po svých, jak jsme původně zamýšleli.

Celý výstup i sestup nám trval nonstop 22 hodin a za tuto dobu bylo zdoláno převýšení 5538 m, z toho 1423 m hrabáním se nahoru a 4115 m na sestupech.

na vrcholu Weissmiesu

Vrchol Aiguille du Midi (3842m) -> tábořiště = 15min (-200m)
Údolí Col du Midi (3532m) -> hřeben Mont Blanc du Tacul (4120m) = 2 h (+588m)
Hřeben Mont Blanc du Tacul (4120m) -> údolí Col Maudit (4035m) = 30 min (-85m)
Col Maudit (4035m) -> hřeben Mont Maudit (4345m) = 2 h 30 min (+310m)
Hřeben Mont Maudit (4345m) -> údolí Col de la Brenva (4303m) = 45 min (-42m/+20m)
Col de la Brenva (4303m) -> Mur de la Cote (4485m) = 1 h 30 min (+182m)
Mur de la Cote (4485m) -> Mont Blanc (4808m) = 2 h 30 min (+323m)
Mont Blanc (4808m) -> Ref. Vallot (4362m) = 40 min (-446m)
Ref. Vallot (4362) -> Ref. Grands Mulets (3051m) = 3 h 30 min (-1311m)
Ref. Grands Mulets (3051m) -> Plan de l' Aiguille (2310m) = 3 h 15 min (-741m)
Plan de l' Aiguille (2310m) -> Chamonix (1020m) = 4 h 30 min (-1290)

Posledními věžemi, či spíše věžkami v oblasti Jedláku jsou Medvěd, Dvojitá věž a věžička Střepina (neplést se Střepem) v sektoru Ztracených skal. Samotné Ztracené skály byly a jsou zřejmě nejméně známými a navštěvovanými skalami na Chomutovsku a sám jejich název vypovídá o jejich nepřístupnosti. Skály se nalézají ve vrcholových partiích JV svahu Jedlové hory. V dávné minulosti zde bylo vykonáno několik výstupů nižší obtížnosti v zimních podmínkách. Záznamy se však nedochovaly.

MEDVĚD

Nevysoká věžka. Je asi nejobtížněji přístupnou věžkou ze všech tří v sektoru Ztracených skal. Její výška se pohybuje kolem 5 metrů. Z náhorní strany je porostlá zelenými lišejníky a z údolky je dosti lámavá. Vrchol jest prostorný zaneřádný rozličnými travinami. Věžka postrádá jakékoli stabilní jištění, není zde slaňovací kruh ani vrcholová kniha. První dva výstupy byly vykonány teprve v roce 2001 a další dva byly přidány o 3 roky později. Všechny cesty jsou nepřilíš vábné, vhodné tak leda pro Letoše a Párka, z jejichž dílny mimo jiné pocházejí.

STŘEPINA

Lze pokládat za menší věžku či spíše přerostlý menhir. Nachází se co by kamenem dohodil(doslova) od Medvěda. Výška je asi 4 m a na neprostorný vrcholek lze vystoupit čtyřmi směry. Nejsnazší cesta je za 1 a nejtěžší za 6-, což je Údolní krystalová cesta – boulderový problém po jemných krystalech.

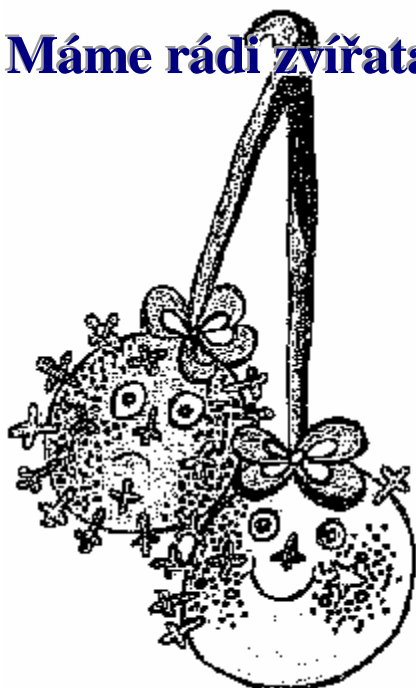
DVOJITÁ VĚŽ

Poněkud vzdálená od předešlých dvou, zato nejvyšší věží (z údolí) v sektoru Ztracených skal jest Dvojitá věž. Již samotný název vypovídá o spáře roztrínající skalisko na dvě prakticky stejné polovice. Z údolí se výška přibližuje takřka osmi metrům, zato z náhorní strany by bylo třeba uskutečnit brigádu a poněkud věžku obnažit. Nicméně i zde je třeba užít rukou k dosažení nádherného vrcholu ze kterého není vidět nic než kmeny mohutných okolo rostoucích buků. Na samotném vrcholu se nenalézá nic víc než tlející bukové listí. Několika cestami od Letoše a Párka lze dosáhnouti vrcholu, nikoli však vyvrcholení.

K těmto věžkám není ani třeba přidávat nákresy, neboť tak daleko stejně nikdo nepůjde a když jo, tak zabloudí.

Párek

Máme rádi zvířata, zvířata...

Vejboři Horoklubu srdečně zvou všechny, kdo chtějí vidět čtyřnohá i dvounohá zvířátka, mají žaludy a kašánky, na již tradiční Zdobení vánočního stromečku pro zvířátka, které se bude konat 15 - 16. 12. 2007 na chalupě mosteckých hasičů v Českém Jiřetíně.

K dispozici je 25 lůžek, kuchyňka, společenský sál, od soboty od rána bude zatopeno.

Podrobné informace budou následně zveřejněny na stránkách Horoklubu.

Rozhovor s členem Horoklubu Chomutov? Pro zpestření Mantany? Snad. Přistihl jsem se, že když čtu většinu časopisů, tak se zaměřím na rozhovor se známou osobností. Proč? Sám nevím. Snad mi přijde, že když vidím způsob, jak člověk odpovídá na určité otázky, tak se mezi řádky o něm dovím více, než když mi o něm někdo povídá, nebo z článků, které dotyčný napíše.

Když jsem přišel do Horoklubu, tak jsem většinu členů poznal pouze jménem a teď, po nějaké době o většině nevím o moc více. Je to však škoda, když přihlédnu k tomu, že spousta lidí v Horoklubu žije intenzivní, dobrodružný a zajímavý život. Proč si neudělat takový krátký výlet do jejich životů prostřednictvím vyprávění z jejich vlastních úst?!

Kdyby snad někoho zajímalo, proč dělám rozhovor s tímto a ne s tím druhým, tak můžu pouze prozradit systém, kterým volím "vyslýchání". Vycházím nejdříve z funkcí, tedy předseda, místopředseda, členové výkonného výboru a pak se uvidí. Myslím, že jsou to lidé, kteří jsou stále aktivní horolezci, mají něco za sebou a mají co říct. A prosím, nečekejte perfektně gramaticky vyříbený článek, mně se to líbí víc, když to napíšu, tak jak dotyčným pusa narostla.

Blahouš

Leoš LeToš Dvořáček

- předseda Horoklubu Chomutov
- narozen v roce 1971 v Novém Městě na Moravě
- žije se svou ženou Mílou a dcerkami Terezkou a Viktorou v Jirkově
- učitel na učilišti v Jirkově

Rozhovor probíhal dne 19. 11. 2007 v hospodě ShamRock v Jirkově. Kdo zná LeToše, tak ví, že je příjemný společník nejen u pivka, tři hodiny uběhly jako nic a já jsem nabyl pocit, že bych nejraději o něm napsal knihu. No třeba někdy.

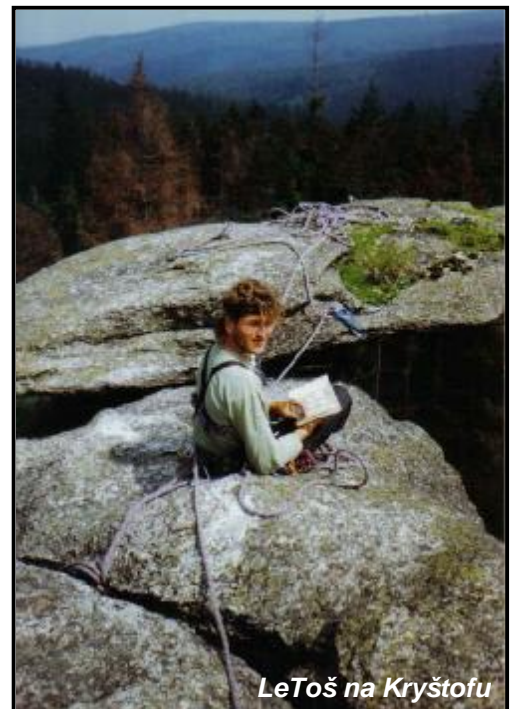
Kdy a jaké byly tvé začátky týkající se horolezectví?

Kdysi dávno jsem pracoval v Itálii, zde byli kamarádi, kteří lezli. Jednou šli lézt, já chtěl taky, ale vzhledem k tomu, že jsem nic neuměl, tak mě sebou nevzali. Hory mám rád a chtěl jsem jim být blíž, tak jsem si řekl, že se stanu horolezcem svou vlastní cestou. V roce 1993 jsem zaklepal na dveře George (pozn. r. Jiří Šťastný), tehdy zastupoval jediný existující horolezecký oddíl TJ Klínovec a on ze mě udělal horolezce za 300,- Kč :-).

Mým úmyslem bylo zpracovat se k lezení v horách, ale oblasti, kde jsem lezl, se odvíjeli od ostatních členů klubu, se kterými jsem lezl. Tehdáž to byli Svinčo, George, Peťáš, (pozn. r. Petr Šťastný), Kozel (pozn. r. Jiří Kantulák), Luděk Urban a spol. Tehdy jsem přes týden lezl kvaky v blízkosti Chomutova podle průvodce od Zdeňka Doskočila se Svinčou a s Mílou a o víkendech jsme vyráželi na písky. Vnitřně jsem upřednostňoval sice jiný materiál než písky, ale přesto jsem vydržel jezdit na písek do roku 2000. Na písek si musíš zvyknout, aby to někam vedlo.

Mým prvním kontaktem s horami byl výlet do Vysokých Tater s Tondou Pultarem a s našimi polovičkami Mílou a Radkou Novotnou, to bylo v létě roku 1995. Zde jsem objevoval kouzlo Tater, skobovací techniky, občas jsme se práskli. Líbily se mi cesty od tatranských klasiků: Stanislawski, Orłowski, Motyka, ti měli cit pro cesty. Například na Černém štítu cesta *Motykův komín*. Celkově jsme prostě pěkně vyvětrali holky.

Pak následovaly zimní Tatry se Svinčou a Kozlem, myslím, že tehdy už jsem jim byl plnohodnotným partnerem, lezl jsem na prvním i dost blbý úseky, už jsme tolik nepoužívali skoby. Jednou jsme za divných ledových podmínek lezli na Malý Kežmarák cestu *Levý ypsilon*. Celkem pěkný zážitky, vid' Kozle? Takže Tatry jednou až dvakrát za rok, ty mě pěkně vyškolily.

LeToš na Kryštofu

Měl jsi nebo máš nějaké horolezecké vzory?

Míra Šmíd, Hermann Buhl, Walter Bonatti a z těch bližších bezkonkurenčně Meky (pozn. r. Václav Hajný)

Co oblíbená horolezecká literatura?

Samozřejmě bible Ze života horolezce od Míry Šmída.

Z čeho, co jsi dokázal, máš největší radost?

Že si o tom všem můžeme povídat, víš "umění návratu je velké umění".

Co tě nejvíce uspokojuje na lezení?

Pokoušet a posunovat své hranice. Jak jsi zjistil, že to jde i za mokra, když prší, je bouřka, sněží. A když je to s větším číslem, to sice není priorita, ale taky dobře.

Vím o tobě, že máš rád oblast Jezerka, máš ještě nějaké oblíbené oblasti a proč?

Oblíbený jsou šutry po horách :-). Oblíbenost určitý oblasti se ztrácí ve chvíli, když tam všecko přelezu, už mě to tam potom netáhne. Jezerku mám rád, protože tam můžeš ještě dlouho hledat problémy a věšet "pytle". Já saka ale hlavně rád sundávám :-). Mám dokonce Seznam zapytlených cest a mám radost, když nějakou vyškrtnu, třeba po pěti nebo deseti letech (pozn. r. huronský LeTošův smích).

Jak často a co lezeš?

Rád jezdím do hor, ale složit partu do nich je obtížný, tedy výjezd do Alp asi 4x za rok. 1x lezu v týdnu a 1x o víkend. Kdysi jsme třeba se Svinčou 3x lezli a 2x byli v posilovně za týden. Tehdy jsem měl různé cíle, třeba jsem chtěl vylézt Amma Dablam (pozn. r. 6856m v Nepálu). Teď už se mi to vzdaluje, čím jsem starší. Čas a peníze limitují.

Byl jsi jako první v Horoklubu, kdo dosáhl výšky 7000m, můžeš to trochu přiblížit?

To je pravda, všechno je pravda :-). Ve zkratce bylo to v roce 1999, na Pamíru, se Zuzkou Hofmannovou jsme dosáhli vrcholu Pik Lenina (7134m). Jelo nás 10-12 lidí z Čech. Zde jsem měl první kontakt s mentalitou východních přátel, ale nakonec jsme ten výlet zvládli celkem bez organizačních problémů. My jsme pro ně chodící peněženka, kdo tam byl, tak ví. Byli jsme pět dní na kopci, z toho tři dny jsme šli na vrchol. Původně jsme chtěli udělat prvovýstup v severní stěně. Měli jsme 2. výškový tábor ve výšce 6000m, přišla vichřice, Pítrš měl problém s výškou. Já, Fery (pozn. r. František Kolář) a Zuzka jsme zkusili jít i v tý vichřici na vrchol, ale pak jsme zjistili, že na to nemáme, tak jsme to otočili. Ferymu bylo na to druhý den taky špatně, tak šli s Pítršem dolů, prostě někdy ti to sedne, někdy ne. Vzdali jsme se prvovýstupu a natraverzovali jsme se Zuzkou na normálku na hřeben, udělali jsme tábor. Vstávali jsme ve 03.00 h, zima jak sviňa, když zase vyjde Slunce, tak je zas horko. Dosáhli jsme vrcholu a návrat byl utrpení, dehydratace a únava. Ale zvládli jsme to.

Jak jsi na Pamír trénoval?

Protože jsem přeskočil postup, kterej jsem považoval za logickej, tedy skály, Tatry, Alpy, Kavkaz a Pamír, měl jsem strach, tak jsem trénoval. Vstávání ve 03.00h ráno, s Pítršem na kolech na kopce Krušných hor a pak pěkně do práce. Samozřejmě potom normální lezení.

Také o tobě vím, že jsi použil jistý rituál související s tvými kdysi dlouhými vlasy.

Pod "Matterhornem Kavkazu" dvouhlavou Ušbou mě a Pavla Hrošíka z Tábora při našem pokusu o výstup zazdilo na pár dnů počasí, a tak jsem obětoval svou hřívu horským ??? za změnu počasí k lepšímu. Ta sice nastala, ale na výstup až na vrchol nám to stejně nestačilo a cca 200 metrů pod vrcholem jsme to otočili.

Máš nějaké oblíbené spolulezce?

S jinými než oblíbenými spolulezci nelezu!

Považuješ lezení (horolezení) za sport nebo životní styl?

Je to sport s rozšířenými mantinely. Teď si nemyslím, že je dobrý se upnout jen na lezení, teď už je to jen zábava.

Tvé oblíbené heslo?

Kdo se bojí, sere v síni! Občas : Jak pijem, tak lezem! Hrdinů jsou plný hřbitovy, vole!

Máš z lezení ještě radost?

Mám radost z každého prožitého dne (pozn. r. máme vypité 4. dvanácti stupňové pivo :-)).

Jsi ve funkci předsedy Horoklubu, řekni nám něco ketice horolezce. Např. něco k použití magnézia.

Maglajs je pro sračky, zdržuje od lezení. Člověk by měl trochu uvažovat před tím, než dá železo do cesty. Proč dávat nýt, když můžeš použít skobu, proč skoba, když můžeš volně zajistit.

Něco chytrého na konec?

Kde je vůle, tam je cesta.
Neznám nejde, neumím nebo nechci!
Důležitý je nebejt svině :-).

Shrnutí horolezeckého snažení

Nejvyšší vrcholy:

Pamír, **Pik Lenina (7134m)**, SV hřeben, 5A
Kavkaz, **Elbrus (5642m)**, Pastuchovi skály, 2A-skialp
Kavkaz, **Bžeduch (4270m)**, JV úbočí a hřeben, 3B
Kavkaz, **Nakratau (4451m)**, Severní pilíř - Abalakov, 4B
Kavkaz, **Čatyn (4310m)**, Západní hřeben, 3A
Kavkaz, **Pik Ščurovského (4259m)**, JV hřeben, 2A
Bernina, **Piz Bernina (4049m)**, Vrcholový hřeben 4+
Walliské Alpy, **Breithorn (4162m)**, normálka, 40° skialp
Walliské Alpy, **MonteRosa (4634m)**, West Grat, 3

Více jak 30 výstupů na třítisícové vrcholy
Více jak 60 výstupů na dvoutisícové vrcholy
Vykonané výstupy jsou realizované různými způsoby, a to v ledu, na skalách, skialpy atd.

Členské příspěvky na rok 2008

Výbor klubu schválil následující výši příspěvků na rok 2008:

	pro klub	pro ČHS
Přispívající do 15-ti let	100,- Kč	100,- Kč
Činní do 18-ti let	200,- Kč	100,- Kč
Činní nad 18 let	400,- Kč	400,- Kč
Zakládající	0,- Kč	400,- Kč
Zakládající (vstupní poplatek)	5.000,- Kč	

Každý si tedy musí zvážit, jestli chce kromě klubových příspěvků zaplatit přes klub i příspěvky do ČHS, popř. jestli si zajistí individuálně členství v jiném horolezeckém spolku (Alpenverein, JAMES, DAV apod.)

Příspěvky je možné zaplatit na prosincové nebo lednové schůzi, které se uskuteční 3.12.2007 a 7.1.2008 od 18.00 hod v restauraci U kocoura na Blatenské ulici v Chomutově (vedle restaurace U kaštanu, naproti HVB Bank). Posledním termínem pro zaplacení příspěvků bez penále je únorová schůze, která bude opět U kocoura dne 4.2.2008, opět od 18.00 hod. Příspěvky je možné také poslat bezhotovostním převodem na náš účet č. 2111750217/0100, jako var. symbol použijte své rodné číslo. V případě nejasností volejte Jiřovi do kanceláře na tel. 474 624 068.

PKH 2008

ANEB PŘEJEZD KRUŠNÝCH HOR NA BĚŽKÁCH

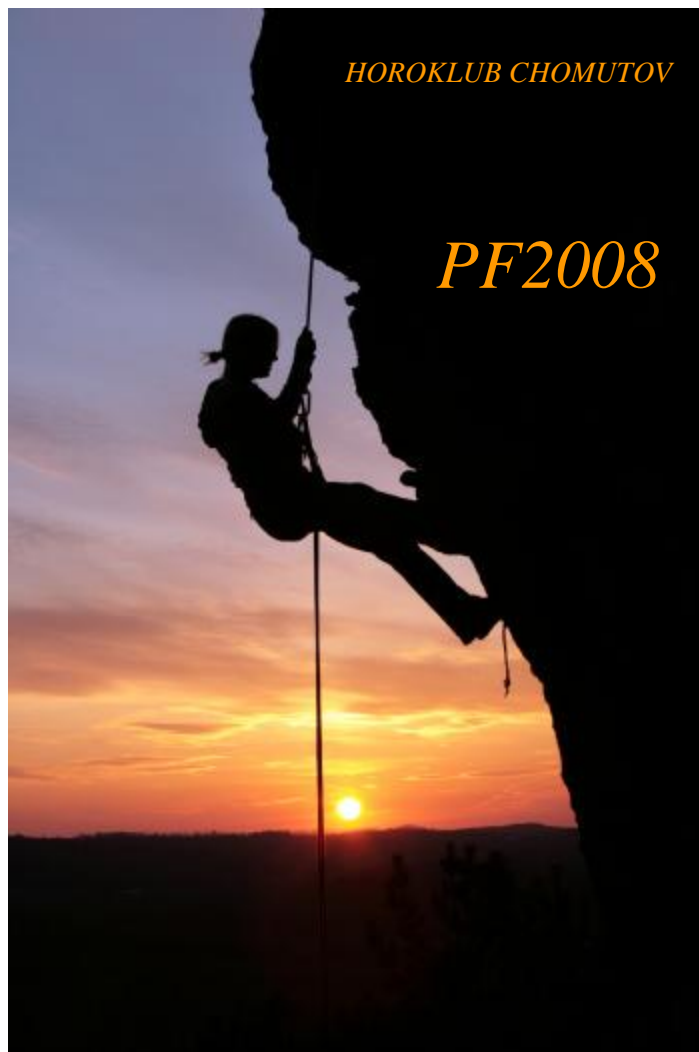
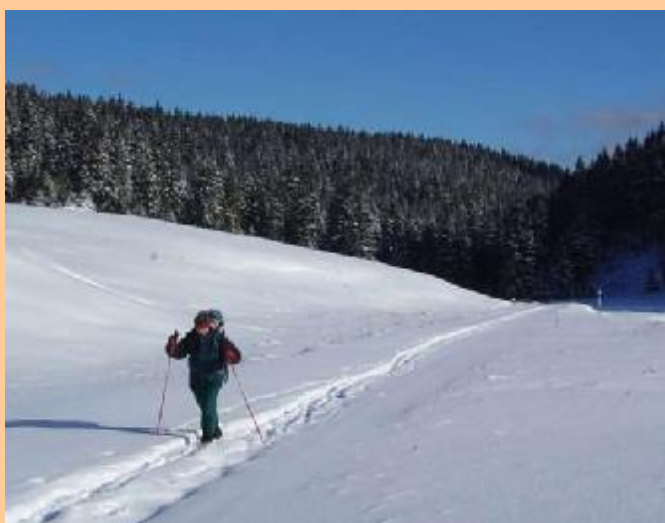
Další ročník této relativně nové klubové akce se v roce 2008 uskuteční tradičně poslední lednový víkend, tj. 25.-27.1.2008. Svatý Petr nám letos slíbil dostatek sněhu, takže všichni budou moci pilně trénovat a akce se zúčastnit.

První etapa povede opět do Horní Blatné. Ten, kdo si vezme v pátek volno, může vyrazit už ráno z Bublavy a odtud buď po české nebo německé straně hranice do večera dojet na Blatnou. Kdo musí v pátek do práce a má chuť ještě večer urazit nějaké ty kilometry na běžkách, může odpoledne skočit na vlak a dojet do Nových Hamrů, odkud je to za svitu čelovek na Blatnou nějakých 20 km. Kdo se chce šetřit na večerní večeřek a následně druhou a třetí etapu, tak ten může přijet na Blatnou večer vlakem. Večeřek se uskuteční buď v hospodě U medvěda, kde spí Nejdecká parta, nebo v Modré hvězdě, kde budeme spát my.

Sobotní etapa vede po magistrále na Božák, kde někteří snídají a jiní obědvají, pokračuje na traverz pod Klínovem a končí v Měděnci. Nocleh bude zajištěn v pensionu U Chalupských. Závěrečná etapa vede okolo Písečnice do Hory sv. Šebestiána, odkud se po krátkém občerstvení sjíždí Bezručákem do restaurace Druhý mlýn, kde proběhne závěrečné vyhodnocení celé akce.

Kdo by se chtěl této akce zúčastnit, tak dejte včas vědět (nejpozději na lednové schůzi), abychom zamluvili ubytování. Drsoňové jedou samozřejmě s plnou polní, hostincům se obloukem vyhýbají a spí ve vlastních stanech či v záhrabu.

Takže neváhejte a přihlaste se co nejdříve Jířovi.

**Mnoho naplněných
lezeckých snů
a šťastných návratů
domů nejen ze skal
přeje redakce.**

MANTANA v horolezecký občasník v vydává **HOROKLUB** Chomutov v Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 v e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz v e-mail mantany : mantana@horoklub.cz v webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> v webové stránky metodiky : <http://metodika.horoklub.cz> v sazba : Microsoft® Word 02 v U P O Z O R N Ě N Í - nadále bude občasník MANTANA k dispozici na schůzi, na klubu, na umělé stěně, na internetu nebo bude zaslán mailem